

Slovenski center PEN

Ženski odbor
Slovenskega centra PEN
www.mira.si

**Literarna nagrada
mira
za leto 2018**

Tovarištvo med umetnicami, tovarištvo med umetniki

Kadar prebiram pisma med pisateljicami in pisatelji pred sto in več leti, me vedno znova gane in navdahne pojem, ki smo ga v današnjem svetu podganje dirke že skoraj izgubili – tovarištvo. Po krivici je ta čudovita beseda dobila negativen prizvok kot posledica komunistične diktature. A tovarištvo pomeni literarno vezivo, nevidne niti podpore, sodelovanje, ustvarjanje, smiselno in bodrilno kritiko, skupen boj za boljši svet, prizadevanja za enakost in mir na svetu, vrednote, ki jih poetično izraža Temeljna listina PEN. Danes stremimo za cilji vsak pred svojim zaslonom in radi pozabimo, da je literarno polje eno, ne moško, ne žensko, je polje tovarištva. Ali kot pravi pesnica, *govorica je zadnja od možnosti, kako biti skupaj*.

Večkrat slišimo očitke, da se književna nagrada mira podeljuje le ženskam, da getoizira, izolira, da je nevredna. Ne želijo je vključiti v monografije in tako izločijo književnice, ki so že danes kanonske. Če se ozremo po slovenski literarni sceni, bomo kmalu videli, kako težko je biti pri nas književnica. Četudi možje in moški na splošno niso več varuhi in skrbniki ubogih neizobraženih žensk kot pred sto leti, bodo deklice od vstopa v šolske klopi do mature komaj kdaj slišale ali obdelovale književnost, ki so jo ustvarile pesnice in pisateljice. Učni načrti so zadnji okopi krivičnega odnosa do slovenskih literatk, niso pa edini pritiski na pravice, že davno zapisane v ustavo, da ženska razpolaga s svojim duhom in telesom. Po ženskah (in moških) se danes izliva sovražni govor, strup, ki navdihuje živalskost in zatira humanizem.

Razprimo peruti, odprimo srca in se navdušeno prepustimo tovarištvu. Bodimo skupaj v govoricu leposlovja.

»Če bi ljudje imeli peroti, bi se vzdigali v zrak z isto kretnjo, ki jo porablja moja prijateljica, kadar je navdušena in na vsak način odločena v svet.«

Zofka Kveder,
Moja prijateljica, Ljubljanski
zvon 1901

*»Govorica je zadnja
od možnosti, kako biti skupaj.«*

Stanislava Chrobáková Repar,
Iniciacije ali književnost onkraj vidnega,
Fraktál, 2018

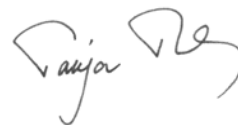

Foto: Boris Pinter

Stanislava Chrobáková Repar

Slovaška in slovenska pesnica, pisateljica, prevajalka, literarna kritičarka in znanstvenica, urednica in založnica Stanislava Chrobáková Repar se je rodila 5. maja 1960 v Bratislavi. Študirala je filozofijo in estetiko ter literarno vedo (Ph. D., 1995). Na Slovaškem je bila zaposlena kot znanstvena raziskovalka. Leta 2001 se je preselila v Ljubljano, kjer ves čas intenzivno sodeluje s KUD Apokalipsa. Od leta 2009 je samozaposlena v kulturi. Na Univerzi v Novi Gorici, kjer je dve leti poučevala, se je leta 2010 habilitirala za docentko literature, raziskovalno je sodelovala z Mirovnim inštitutom, literarnokritičsko s Festivalom Pranger, v zadnjih letih piše za Radio ARS in ponovno za slovaški Rádio Devín. Leta 2013 je soustanovila

in konceptualno zasnovala Ženski odbor SC PEN Mira, ki ga je v prvem letu vodila, in leta 2017 ustanovila literarno društvo Fraktál na Slovaškem ter istoimensko literarno revijo.

Piše v slovaščini in slovenščini, doslej je izdala 25 avtorskih knjig in obsežnih ekspertiz ter 25 knjižnih prevodov – nazadnje S. Kosovela, Š. Strážayja, P. Kovača, M. Vidmarja, P. Reparja, B. Koruna in drugih. Večkrat je sestavila, uredila in objavila obsežne revijalne izbore slovenske književnosti in filozofije (v revijah *Romboid*, *Filozofia*, *Glosolália*, *Revue svetovej literatúry* in drugih). Za slovenski prostor je bila glavna urednica dvojezične antologije *Sto let slovaške književnosti / One Hundred Years of Slovak Literature* (2000). V zadnjih letih je na Slovaškem oz. v slovaščini objavila pesniško zbirko *Echoechoecho* (2013), knjigo 34 pogovorov *Existenciály I* (2014), dvojezično bibliofilsko izdajo foto-haiku *Senca povezav* (2017, skupaj z Lodom Jakšo), pred izidom sta zbirki literarnih premišljevanj in ginokritike. V Sloveniji oz. slovenščini so nazadnje izšli njeni pesniški zbirki *Obešanje na zvon* (2014) in *Rauma Blues* (2018), dvojezična zbirka haikujev *Fabrika porcelana* (2014) ter esejistični zbirki *Agonija smisla* (2015) o kulturnih politikah in politikah spola ter *Iniciacije ali književnost onkraj vidnega* (2018) o reprezentacijah ženske diskurzivnosti v literaturi.

Na Slovaškem je prejela dve nagradi za literaturo in literarno kritiko, v Sloveniji je bila nominirana za nagrado M. Rožanca (2016) in Pretnarjevo nagrado (2017). Leta 2014 je bila uvrščena med »Women Inspiring Europe« v okviru projekta, ki ga vodi EIGE – European Institute for Gender Equality.

Onkrajroba / IV

Budna sem v blodnem krogu shajanja in uhajanja energij. Dišave najinih sladko klavnih objemov vzletijo v nebo. Kjer se kot kopje obračajo proti hrastovim vratom norosti. Hiša hira, se pomika nazaj za en človeški glas. Vse je tu nedoumljivo in hkrati odstrto kot gladina v svoji valujoči liniji. Pomlad prihaja, praviš na vrtu pod trto, potrt, zazrt vase. Pomlad prihaja, pravim v žalnem zrcalnem posnetku, razblinjena v privlačni daljavi. Ne glede na to narava brsti, jagodičje pridobiva na sočnosti, lističi raztezajo svoj pajčolan. Je kraj, ki je rob. Ki daje posebno moč tej zvočno-zračni napeljavi med nama. Sipanje svetlobe na prašnih delcih realnosti. Svetlobni zajčki so potonili na dnu morja. Obdani smo s civilizacijo, ki mre. Cvre. Ki še naju navdaja z občutkom neizogibnosti pogube. Nek Homer spet oblega Trojo. Nek Dante spet vstopa v svoj Pekel. Starega Kosovela so zažgali na grmadi kot veščo. Preveč. Prehitevaš me, ki te prehitevam. Zategovati svoj steznik, ne dihati. Nočka in njenih 77 spodnjic. Temá je splošna, vseobsegajoča. In odveč marljiva.

Rauma Blues (zbirka Fraktal), KUD Apokalipsa, Ljubljana, 2018

Foto: Janez Marolt

Maja Gal Štromar

Igralka, pesnica in pisateljica, prevajalka, gledališka pedagoginja in režiserka Maja Gal Štromar se je rodila 26. avgusta 1969 v Novem mestu. Diplomirala je na Mednarodni šoli za gledališče Jacquesa Lecoqa v Parizu. V gledališču je tako doma kot v tujini odigrala več kot štirideset vlog, izšlo je trinajst njenih knjig: štiri pesniške zbirke *Goga 66000*, *Na predpomlad mi reci ti*, *Že češnječas*, *Boginja z zamudo-Dea in ritardo*, šest romanov *Amigdalino srce*, *Lju.beznica ali Svetloba po dekretu*, *Misli name, ko ti je lepo*, *Potaknjenci*, *7 kg do sreče*, *Ženska drugje* (Nominacija za nagrado Kresnik 2017), monodramo *Alma Ajka*, ki je slovensko-arabska izdaja Aleksandrijske knjižnice ter gledališki vademecum s pravljico *Črkolandija* in pravljico *Dobrodelna pravljica Anina Zvezdica*. Piše gledališka besedila za otroške predstave, radijske igre za odrasle in mladinske igrane igre v več delih. Leta 1991 je prejela Severjevo nagrado za igralske dosežke. Živi in ustvarja v Ljubljani.

»Pred enim mesecem smo zakopali posmrtno ostanke moje babice Taisije in mojega dedka Rudolfa. Ne, saj posmrtnih ostankov ni bilo, nikoli jih nismo našli, a zdelo se nam je prav, da jima postavimo obeležje. Mama je jokala kot dež. Našla je svoja prava starša. Zdaj ima štiri. V resnici jih je še več. Rusi, Nemci, Latvijci, Judje, katoliki in pravoslavci. Ne, nismo ju pokopali, ker bi bilo mar njima, temveč zato, ker je mar nam. Kajti vsi umrli še naprej poganjajo v nas, skozi naše nedokončanosti in nedorečenosti, skozi naše neulovljive žalosti in neodžalovanosti, morda prav tako kot nohti in lasje, ki še dolgo poganjajo, tudi po smrti. Dolgo, nekaj generacij, dokler se ne zgodi naravni red. Naravna in pričakovana izravnava.«

Gospod v sivem plašču v sedmi vrsti vstane,
obrne se proti meni in zaploska.

Ženska drugje (odlomek iz zgodbe Gundega),
Založba Goga, Novo mesto, 2017

Foto: Jure Močnik

Polona Glavan

Slovenska pisateljica in prevajalka Polona Glavan se je rodila 24. septembra 1974 v Ljubljani. Na Filozofski fakulteti v Ljubljani je končala študij primerjalne književnosti in angleščine. Prvo literarno objavo je imela leta 1994 v reviji Mentor, njen prvenec, roman *Noč v Evropi*, je izšel leta 2001. Zanj je prejela Delovo nagrado Kresnik za najboljši roman preteklega leta. Sledila mu je zbirka kratkih zgodb *Gverilci* (2004), za katero je prejela nagrado Zlata ptica, in roman *Kakorkoli* (2014). Prevedla je tudi več kot trideset del iz angleške, ameriške, irske in hrvaške književnosti, med katerimi so *Eichmann v Jeruzalemu* Hanne Arendt (2007), *Če ubiješ oponašalca* Harper Lee (2014) in *Čistost* Jonathana Franzna (2017). Živi in ustvarja v Ljubljani.

... Pod oknom z oluščanim okvirom je stal zguljen kavč. Po načinu, na katerega se je Senad usedel nanj, sem ugotovila, da je to njegova postelja. Mama mi je odmaknila stol in pridržala očeta pod ramo, da je lahko sedel še on. Samodejno sem zakročila z očmi po prostoru, na hitro in nato še počasi, dokler nisem ugotovila, kaj me je zmotilo. Nikjer ni bilo nobenih drugih vrat. Ta prostor je bil vse, kar so imeli. Velik je bil približno toliko kot kuhinja v našem apartmaju. Stol je zacvilil, ko je sedla še mama. Z zravnanim hrbtom sem položila roke na rob mize, med neštete praske in udrtine na skrbno pobrisani površini. Zrla sem v revščino, preprosto in odkrito revščino. In revščina je skozi trojico oči, ki so zdaj, v polni svetlobi, odsevale ploščato in malo votlo, odkrito zrla nazaj vame.

Kakorkoli (odlomek iz romana), Beletrina, Ljubljana, 2014

Foto: Toto Bammera

Jana Kolarič

Diplomirana režiserka Jana Kolarič, rojena 17. septembra 1954 v Mariboru, je delala v različnih poklicih, v dramatiki, pesništvu, prevajanju in lektoriranju. Od leta 2000 je bila samozaposlena, zdaj je upokojena. Njen dramski prvenec *Salon Expon* (1976) je postal odrska stalnica. Poleg dramskih, radijskih in lutkovnih del je napisala zbirko kratkih zgodb (*Lutke iz Ljubimora*), tri romane za odrasle (*Izpred kongresa*, *Draga Alina*, *draga Brina*, *Zima z ognjenim šalom* – slednja dva s Tatjano Kokalj) in nekaj knjig za otroke: *Ugibanke male*, *oblečene v šale*, *Dobro jutro, lutke*, *Muc Pep reši hišo*, *Brodolom v otroški sobi*, *TransVERZala skozi leto*. Pri založbi Sanje je leta 2017 izšla knjiga *Vsi predsednikovi sonetje*. Njen še neobjavljen sonetni venec z naslovom *Živalska farma* je bil leta 2016 predstavljen na Maratonu v Idriji. Sonetov, ki jih redno objavlja na Facebooku in v živo prebira na protestih, je v zadnjih letih že skoraj tri tisoč. Živi in ustvarja v Ljubljani.

Drevinja

Nogé so vpete v trdne korenine,
zemljíjo me, ko trup se k nebu vzpenja,
prst mati je, saj v njej se vse začjenja,
iz zemlje rastem, temne bolečine.

In roke, ki posegajo v višine,
in moji boki – zibelka življenja,
in moje prsi z mlekom poželenja,
pod gladko skorjo skrite brazgotine.

Zahaja dan in na obzorju noč je.
Če mimo greš, ustavi se, popotnik,
položi vročo glavo mi v naročje,

naj te tolažim v urici samotni!
In bom za hip srcé človeško zrla,
za seme bo, ko bom nekoč umrla!

Foto: Stane Sršen

Darja Korez Korenčan

Rodila se je 6. januarja 1960 v Mariboru. Študij novinarstva na FDV je končala leta 1983. Je ustvarjalka kulturnih oddaj na TV Slovenija, od 2006 do 2011 je bila urednica Uredništva oddaj o kulturi, je dobitnica Škerjančeve in Betettove listine (2003), Jurčičeve nagrade (2013) in častne plakete RTV Slovenija (2014). Doslej je izšlo pet njenih knjig s področja glasbe, med njimi leta 2014 monografija o maestru Antonu Nanutu. Njena besedila za otroke so izšla v knjigah *Dogodivščine vrtnih prijateljev* (2010) in *Baletni copatki* (2011), serija knjig (*Boječka, Očalarka, Bajsi, Piflarka*) je nastala leta 2012 kot vzgojno čtivo za učence nižjih razredov osnovnih šol, posebej priljubljeni knjigi za najmlajše pa sta *Klemen in Klementina* (2012) ter *Dedek in babica* (2012). Napisala je tudi tri družbeno angažirane romane za odrasle: *Od trnja do zvezd* (2011), *Še vedno samska?* (2012) in *Sopranistkine solze* (2014). Živi in ustvarja v Ljubljani.

Vprašala se je, kdaj jo je Tomaž sploh povabil v kakšen prijeten lokal kot José in ji rekel kaj lepega, ji poklonil rože ali jo kako drugače razvajal. Nazadnje sta skupaj jedla pico v neki obupno tesni piceriji v Ljubljani, a to je bilo že skoraj deset let nazaj. Vedno se mu je nekam mudilo, govoril je le o svojih povabilih na dirigiranje in o tem, kako ga je kdo nategnil za honorar, ki ni bil takšen kot mu ga je sprva obljubljal. Misli je le nase, nikoli se ni posvečal njej in hčerki, tudi poletja je preživljala večinoma sama, ker je bil vedno zelo zaseden z raznimi poletnimi festivali, vsaj tako ji je govoril. Odkar so bili skupaj na smučanju v Avstriji, je minilo že skoraj dvajset let, takrat je bila Teja še majhna in se je ona z njo sankala, medtem ko je on ves dan smučal po zasnježnih strminah.

Sopranistkine solze (odlomek iz romana), Založba Artius, Zagorje ob Savi, 2014

Foto: Matic Blažej

Mirana Likar Bajželj

Pisateljica Mirana Likar Bajželj se je rodila 27. januarja 1961 v Novem mestu. Po izobrazbi je bibliotekarka in profesorica slovenščine. Že v študentskih letih je bila dobitnica nagrade časopisa Dnevnik za kratko prozo. Doslej so izšle tri zbirke kratkih zgodb: *Sobotne zgodbe* (Cankarjeva založba, 2009), *Sedem besed* (Založba Literatura, 2012) in *Glasovi* (Založba Modrijan, 2015). Pri Založbi Modrijan je leta 2017 izšel njen roman *Babuškin kovček*, leta 2018 pa kratki roman *Bibavica*. Za svoje kratke zgodbe je prejela nekaj nagrad, med drugimi Lapis Histriae, Urška, nagrado portala Beletrina, Arsovo nagrado in nagrado portala Beletrina in revije Sodobnost ter bila nominirana za nagrado fabula in knjižni prvenec. Živi in ustvarja v Ljubljani.

Nekdo reče, poglej jo, ta pa vse ve, in Matjaž, ki stoji tako blizu, da lahko zazna opojen vonj nje-nega tilnika, je strašno ponosen nanjo. Hotel jo je zase in dobil jo bo. Prijel jo je za roko, kot da ni nič, in bilo ga je smrtno strah, da se mu bo izvila.

Nadaljevala je, kot da ni nič. Isti kamnoseki, ki so klesali Raveno, so si zamislili tri vrste stebrov, šest jih ima v kapitelih rastlinske okrase, šest je korintskih kapitelov teodozijanskega sloga, s filigransko izdelano kamnito čipko, šest jih krasijo ptice in druge živali ...

Dvignjeni ptičji vratovi Matjaža spominjajo na čisto nekaj drugega.

Angel na stropu, ki se mu sredi čela sveti tretje oko, to ve. Ujame njegov pogled, spoznata se. Rad bi spreminjal zgodovino, mu reče, a se boš v njej utopil.

Bibavica (odlomek iz romana), Založba Modrijan, Ljubljana, 2018

Foto: Peter Zakrajšek

Patricija Šašek

Rodila se je 12. novembra 1973 v Mariboru. Diplomirala je iz filozofije na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Že dvajset let se ukvarja z odnosi z javnostmi, specializirana je za politične kampanje, medije ter krizno komuniciranje. Sedaj vodi lastno podjetje za strateško komuniciranje. Vodila je številne uspešne politične kampanje, svetovala ministricam in ministrom različnih slovenskih vlad ter na inovativen način skrbela za ugled in promocijo tako podjetij kot organizacij. Pri svojem delu prepleta široko paleto znanj, tehnik in metod s področja komuniciranja ter osebnega in poslovnega svetovanja. Leta 2017 je v samozaložbi izšla njena pesniška zbirka *Krošnje nebes*. Živi in ustvarja na Perovem pri Grosuplju.

Srečanje z Ahmatovo

Z vsemi silami sem se trudila
ujeti pramen tvojih las med vrati.
Ta črni šop svilenih las,
ki pustila si ga v črnem vrtu.
Kot znamenje.
Na črni čas preteklosti.
Preklete zgodovine.
Ki ženskam rezala je rime.
Ti bi se smejala temu noremu dejanju.
Pustila bi lase.
Zgrabila bika za roge.
A jaz nisem ti.
Tista ti, ki šele po smrti zdaj živi.
Ki sanje svoje nadaljuje.
Zdaj črni vrt diši po rožmarinu.
Diši kot ti.
Preroško črno.
Razkošno zlato.
Temno škrlatno.

Krošnje nebes (pesniška zbirka), samozaložba, 2017

Foto: Andraž Gregorič

Tina Vrščaj

Pisateljica, kritičarka in prevajalka Tina Vrščaj se je rodila 31. januarja 1987 v Ljubljani. Diplomirala je iz primerjalne književnosti in anglistike na ljubljanski Filozofski fakulteti. Napisala je dva romana, *Zataknjena v pomladi* (Beletrina, 2010) in *Odradek* (Cankarjeva založba, 2012), pravljico *Plah, plašen, najplašnejši Tapatapata* (Mladinska knjiga, 2017) in zbirko zgodb *Plašč* (CZ, 2018). Prevedla je Coetzeejev roman *Jezusovo otroštvo* (Cankarjeva založba, 2012) in humanistično knjigo Daniela M. Bella jr. *Ekonomija želje* (Logos, 2016). Živi in ustvarja na Velikem Vrhu pri Litiji.

Neki človek, ki ga vidi prvič, je hladnokrvno tipkal po njeni tipkovnici. Drugi neznanec se je sklanjal h kupu listin na predalniku in po njih čečkal.

V pisarni je bilo vsega pet moških. Bili so srednjih let in precej medlih obličij, skoraj kopije drug drugega. Nosili so temna očala, velika in okrogla, ter srajce v odtenkih modrikaste. Njihove hlače so bile zlikane in okrog vratu so imeli zavezane metulje. Videti so bili, kot bi sem vstopili iz prejšnjega stoletja. Iz osemdesetih?

Skozi vrata je pogledal še eden, nekaj je rekel, vendar ga ni razumela. Za njim je prišla še ena in za njo še eden. Pričeli so odnašati škatle iz omare. Pred vrati so jih zlagali na voziček in odpeljali. Zdeli so se kot vrsta mravelj, ki se na hitro sporazume z migljajem glave in drvi svojo pot čez visoke in globoke ovire, ne da bi se menila zanjo.

»Stojte! To so moje reči. Moje delo!«

Plašč (odlomek iz zgodbe *The Institute of False Science*), Cankarjeva založba, Ljubljana, 2018

Foto: Vinko Avsenak

Dušanka Zabukovec

Rodila se je 1. aprila 1947 v Ljubljani. Diplomirala je iz angleškega in francoskega jezika in književnosti na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani, se izpopolnjevala v Veliki Britaniji in ZDA; končala magistrski študij iz angleške književnosti v Ljubljani. Je dobitnica letne nagrade TV Ljubljana, d. o. o., za posebne dosežke pri prevajanju za sinhronizacijo risank (1985) in mednarodnega Andersenovega častnega priznanja IBBY za prevod mladinskega romana Meindert de Jonga *Kolo na šolski strehi* (2000). Prevaja leposlovje in poezijo, strokovna besedila s področja literarne teorije, drame, filme, opere, glasbene in kulturno-umetniške televizijske oddaje iz angleškega, francoskega, italijanskega, hrvaškega in srbskega jezika v slovenščino in iz slovenskega jezika v angleščino. Piše literarne oddaje za Radio Slovenija, članke, intervjuje, strokovna besedila in ocene za časopise ter literarne revije. Živi in ustvarja v Ljubljani.

Bo, kar bo

Prvi plah dotik, ki mami,
stiski bežni, neubrani
in vabilo: Greva k meni?
Bo, kar bo.

Noč usmiljeno prikrije
dvom, ki iz oči zasije.
Vse novo je, tako tuje:
bo, kar bo.

Ni omledne več sivine,
dolgočasje, ko vse mine,
ko vznemirjenje izgine –
to je šlo.

Zona sladka me prevzema,
strast se kot vulkan razvneva,
sla plamti, vre, ne pojema:
kaj še bo!

Še izbruh, potres, grmenje,
vroča lava in bobnenje,
potlej tiho žuborenje,
samo to.

Likovniki za nagrado MIRA 2018

Lučka Šičarov

Rodila se je 26. septembra 1958 v Ljubljani. Iz filozofije je diplomirala na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Kot samozaposlena v kulturi se ukvarja z oblikovanjem unikatne keramike in poučevanjem o keramiki v okviru izobraževalnih ustanov. Od prve samostojne razstave leta 1987 je sodelovala na mnogih skupinskih mednarodnih razstavah in samostojnih razstavah v Sloveniji. Prejela je več mednarodnih priznanj in nagrad. Živi in ustvarja v Ljubljani.

E-naslov: lucka.sicarov@gmail.com

Spletna stran: www.luckasicarov.com

V sodobni umetnosti ozaveščeni likovni ustvarjalci razvijajo vizualne podobe prek različnih avtorskih poetik, s čimer iščejo poti za angažirano komentiranje. Keramičarka Lučka Šičarov, prepoznavna in angažirana ustvarjalka ter konceptualno drzna umetnica, si upa oblikovati marsikaj, kar se zdi (le) na videz samoumevno. V prepletu sodobne umetniške prakse je s kompleksnostjo oblik v »ready made« skulpturi *Ona* združila keramično pripoved, instalacijo in kletko kot »ready made« objekt, s čimer je zaokrožila skupno sporočilo: *Življenje užete ženske vodi v nenehno premišljevanje o (ne)svobodi in ujetosti v ukalupljeno, moškimi podrejeno življenje zunaj udomačenih in navadno varnih družinskih kalupov*. Izhodišče za razmislek je družbena preteklost ženske, njeno današnje stališče in vizija prihodnosti.

Ona, žgana glina v kovinski kletki
25 cm × 29 cm × 50 cm, 2015

nagrajenke

2013

Jolka Milič (1926) je prevajalka, esejistka in publicistka, ki gradi most med italijansko in slovensko kulturo. Prejela je več kot deset prestižnih mednarodnih nagrad. Kot ambasadorica slovenske književnosti in jezika daje v svojem bogatemu opusu prevedenih knjig glasove tudi mnogim pesnicam.

2014

Maja Haderlap (1961) je dvojezična avstrijsko-koroška slovenska pesnica in pisateljica ter univerzitetna predavateljica. V nemškem jeziku napisan roman *Angel pozabe*, kasneje preveden tudi v slovenščino, govori o medvojnem obdobju koroškega partizanstva. Zanj je prejela prestižne mednarodne nagrade.

2015

Ksenija Jus (1972) je pesnica, skladateljica, kantavtorica in članica Ženskega pevskega zbora Kombinat. Njene pesmi so bile prevedene v mnoge tuje jezike. V njih je navzoča drzna kritika, neprizanesljiva ironija, včasih tudi ciničen pogled, ki pa ne preglasi močne lirične izpovednosti njenih pesmi.

2016

Silvana Paletti (1947) je slovenska rezijanska pesnica, pisateljica, raziskovalka in izvajalka rezijanskega ljudskega izročila. Piše v slovenskem jeziku, rezijanskem narečju in v furlanščini. Svoje pesmi, ki jih naseljuje s podobami rodne Rezije in jo tako na poseben način varuje pred neprijazno usodo, tudi poje.

2016

Svetlana Slapšak (1948) je kritičarka, znanstvenica, antropologinja in doktorica antičnih študij. Pronicljiva opazovalka in izjemna intelektualka s svojo nezamenljivo angažirano držo ob poglobljenem uvidu v antični svet brezkompromisno kritično interpretira in komentira sodobno družbeno dogajanje.

2017

Alenka Jensterle Doležal (1959) je pesnica in literarna znanstvenica. Od leta 2002 živi v Češki republiki. Predava slovensko književnost na Karlovi univerzi v Pragi, kjer je organizirala več slovenističnih konferenc. Že štirikrat je na Češkem organizirala festival slovenskih pesnic *Mladi mesec*.

2018

Komisija za literarno nagrado *mira*

v sestavu Marko Golja, Alenka Jensterle Doležal, Jerneja Jezernik, Bogomila Kravos in Martina Ožbot (predsednica) se je šestič sestala 25. oktobra 2018 v Ljubljani in se soglasno odločila, da je letošnja dobitnica nagrade ***mira* Stanislava Chrobáková Repar**, ki je s svojimi literarnokritičskimi esei ter s svojo prozo in poezijo vnesla v slovenski kulturni prostor nov pogled na umetniško izražanje in kljub ženskam neprijaznemu okolju vztrajala in ohranila pokončno držo.

Nominirake
za literarno nagrado
mira
2018

Stanislava Chrobáková Repar

Maja Gal Štromar

Polona Glavan

Jana Kolarič

Darja Korez Korenčan

Mirana Likar Bajželj

Patricija Šašek

Tina Vrščaj

Dušanka Zabukovec

JAK
JAVNA
AGENCIJA ZA
KNJIGO RS

Slovenski center PEN

NIKE
Pomeni kot 1. izbira 2. izbira 3. izbira

Vivo
catering

 cankarjev dom

Izdal: ŽO SC PEN *mira* • Uredila: Tatjana Pregl Kobe • Uvod: Tanja Tuma,
predsednica Ženskega odbora slovenskega centra PEN *mira* • Lektoriral: dr. Jože Gasperič
Oblikovala: Andrejka Čufer • Tisk: Primitus d.o.o • Ljubljana, 19. novembra 2018